

RUSH

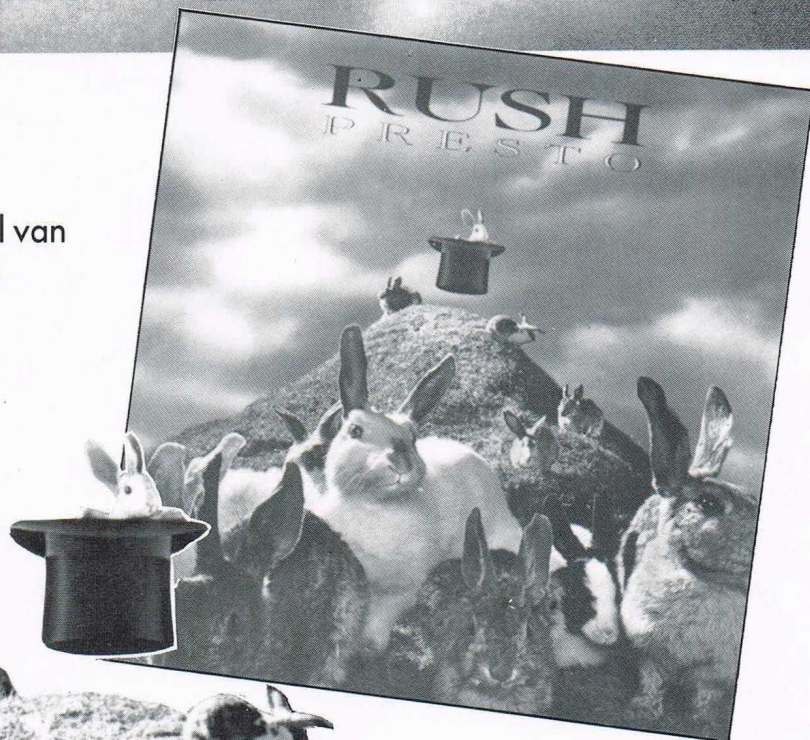
P R E S T O

Eerste album voor het Atlantic label van
het Canadese symfonisch supertrio
RUSH.

Zoals gewoonlijk grote klasse.

Productie: Rupert Hine.

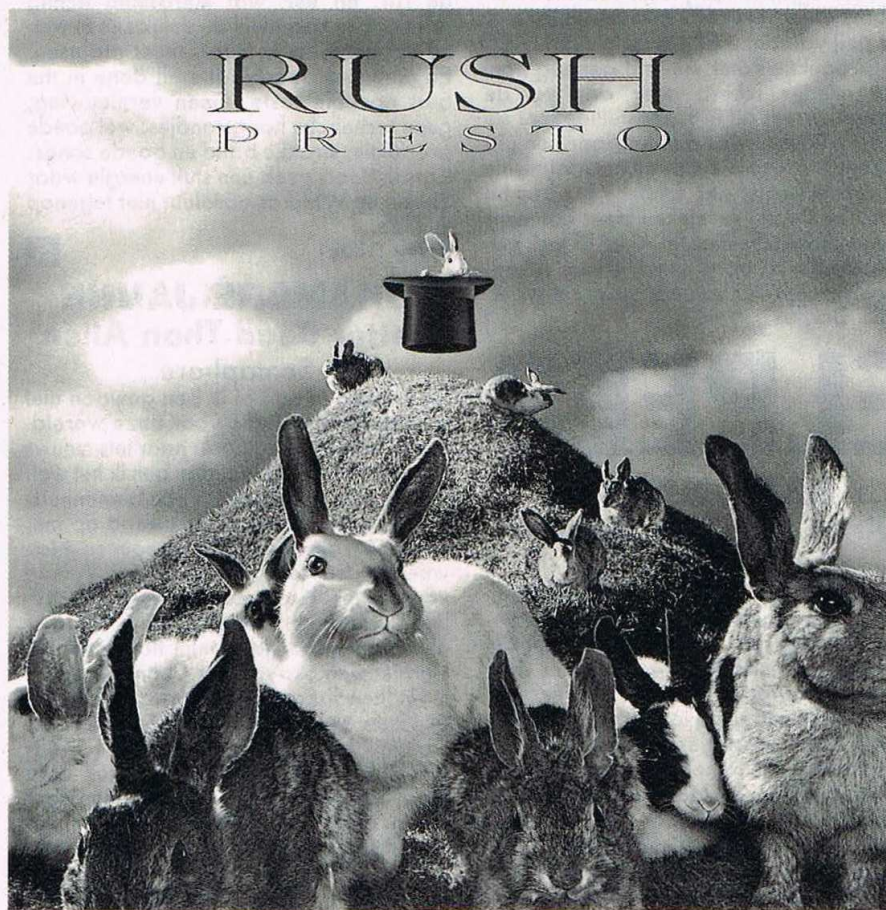
Nieuw op CD/Cassette/LP.

wea
RECORDS

ELPEE VAN DE MAAND DECEMBER

RUSH **Presto** WEA

In het verleden betekende een dubbel-live elpee van Rush in de regel de afbakening van een bepaalde artistieke periode en het begin van een nieuwe koers. Na 'All The World's A Stage' verscheen immers 'A Farewell To Kings' die verraste door de introductie van synthesizers en 'Exit Stage Left' werd gevolgd door de meest poppy Rush-plaat tot op heden, 'Signals'. Logische vraag voor het verschijnen van 'Presto' (Italiaans voor Rush overigens) was dus waar Rush dit keer hun fans mee zou verrassen c.q. shockeren. Zou de eerder dit jaar verschenen dubbelaar 'A Show Of Hands' wederom het einde van een tijdperk in de Rush-carrière betekenen? Nee dus, en gelukkig maar want de koers die Rush op de laatste drie studio-elpees volgde ('Grace Under Pressure', 'Power Windows' en 'Hold Your Fire') leek het trio het meest op het lijf geschreven en liet nog genoeg ruimte voor improvisatie over. En dat gebeurt dan ook op 'Presto'. De lijn van de laatste elpees wordt doorgetrokken maar dankzij wat 'ouderwetse' snufjes weet het materiaal zich toch te onderscheiden en is het dus toch net

even anders. Met ouderwets bedoel ik dan dingen waar Rush zich in het verleden veelvuldig van bediende maar die we op de laatste elpee misten. Zoals pakkende refreintjes in nummers als 'Show Don't Tell', 'Superconductor' en 'War Paint', of akoestische gitaren ('Presto') en piano ('Available Light'). Gevolg van deze terugkeer naar vroeger is dat 'Presto' iets toegankelijker is dan zijn meest recente voorganger maar dit keer gebeurt het niet op de ongelukkig geforceerde manier die 'Signals' kenmerkte. Het zal me dan ook niets verbazen als 'Presto' zich gaat manifesteren als de best verkopende Rush-elpee tot nu toe want een meer complete plaat heeft de band nog niet gemaakt. De beste illustratie hiervan is misschien wel het afsluitende 'Available Light' dat, haast Talk Talk-achtig aandoend maar dan heavieër uiteraard, wel eens heel goed zou kunnen gaan scoren op de radio. Kortom; een sublieme elpee op de valreep van de tachtiger jaren. En tja, waar moet je die mee belonen als mijnheer Vleugels overschatte bands als Drive She Said en World Trade al een 9,5 toekent? Juist ja!

Andre Verhuysen